

Kör på
"BP"-BENSIN
 SVENSKA BENSIN & PETROLEUM AKTIEBOLAGET "BP"
 SVEAVÄGEN 63, STOCKHOLM
 Telefonanrop: "BP-Bensin"

ANTIKNHANDEL
Stina Svanberg
 Uppköper och försäljer
 alla slag av antikviteter.
 Sibyllegatan 1 (Dramatiska Teatern)

EN RADIOAPPARAT
 köper Ni bäst hos
A. HELLGREN
 Tel. Sö. 12792 Skånegatan 87

RESTAURANT
TRE REMMARE
 Eleganta och hemtrevliga lokaler.
 LUNCH DINER SOUPER
 Kr. 1.50, 1.75 o. 2.- Kr. 2.-, 2.50, 3.- o. 4.50 Kr. 2.50 och 3.50
 MIDDAGS- OCH AFTONKONSERT
 De intima, moderna Festväningarna rekommenderas.
 Beställningstid: Nere 6757

SVENSKA
 SCHÄFERHUNDKLUBBENS
 TIDSKRIFT

1931

—
 ÅTTONDE ÅRGÅNGEN

STOCKHOLM 1931
 P. A. OLSSON'S BOKTRYCKERI

16

glädje att sitta i en grushög och kasta sten på de vägfarande (tänk vad Boy skulle bitit). Den 19 februari 1927 kom Björn med ett flertal kamrater till denna onda värld med gott påbrå efter Nyla och Muck. Sex veckor därefter utvalde jag med osakunnig blick min blivande polishund. Björn gjorde allt vad en valp skall göra med mattor och gardiner m. m., men han var dock min "sistfödde son" och fadershjärtat var förlåtande. Jag hade blivit "hundgubbe". Både Björn och jag skulle dresseras. Herr Mårtensson stod välvilligt som läromästare. I maj 1928 tog Björn sin första tävling och i september samma år vågade även jag mig fram på tävlingsplatsen. Sedan dess hava vi båda legat i för glatta livet för att försöka göra något av oss.

För att visa den nytta, som en hund kan göra i polistjänst, måste jag skriva Björns "memoarer", oaktat hans ålder och ringa ställning i livet icke kan berättiga därtill. Han följer mig i lägen under mina resor. Numera slipper jag fula ritningar och sönderskurva gummiringar på automobilen. Luffare, som skola "poliseras", bemöta mig med större vördnad än förut och "tryggare kan ingen vara" än två eller tre av släktet lodis, nedstuvade i automobilens baksäte med Björn som vaktare. Lösdrivarnas skräck för hundar synes vara fenomenal. En morgning eller ett spetsande av örömen är fullt tillräckligt för att få vederbörande att sitta fullkomligt stilla.

Sin första "bragd" utförde Björn vid 18 månaders ålder. Saken gällde att efterspana fyra för stöld misstänkta personer. Spänningen gick och uppgift erhöles, att de eftersökte "för någon stund sedan" över en gårdsgård försvunnit i storskogen. Nu gällde det att se vad Björn dög till. Han släpptes på "revir" och någon kort stund därefter hördes kraftigt skall. Några hundra meter inne i skogen dansade Björn skällande runt en stor gran och under granens till marken gående grenar lågo fyra män, som fått sin nattsömn förstörd.

Sedan dess har Björn vid många tillfällen varit till stor nytta. Han har sprungit ifatt och kvarhållit personer, som då de misstänkt anhållande, försökt smita in i skog eller ut över gården. Han har tagit upp föremål, som kastats bort av personer, som på avstånd sett polismän och innehåft för dem komprometterande föremål (speciellt flaskor med hembränt eller export). Han har på långa spår i lina anträffat eftersökta personer och av dem gömda föremål.

En gång under våren 1930 hade jag nöjet besöka ett tättarnsäte för att komma till tals med en tattare, som för några år sedan med kniv illa skadade två polishundar. Då jag stannade min automobil på landsvägen, såg jag den eftersökte tattaren utanför den av tatterna behödda stugan. Då jag kom in i stugan var emellertid den eftersökte försvunnen och i stugan varande tattare förklarade bestämt, att den eftersökte icke vistats på orten på mycket länge. Jag antog då, att den sökte, för att undvika mig, sprungit in i skogen och gömt sig till

17

Landsfuktat Gräberg med Björn.

dess jag åter skulle lämna platsen. Björn gick villigt och glatt på revir. Jag följde hans spår i snön in i skogen och såg, att han övergått från revir till spår. Jag fick höra ett svagt men ihållande skall, men därefter blev allt tyst. Min ångslan för tattarens kniv och hundens liv var stor. Jag stod stilla och lyssnade. Plötsligt kom hunden till mig, glatt viftande med svansen och med en galosch i munnen. Hans päl var mycket lerig. Nu hade jag i skogen fått sällskap

Endast Kvalitetsvaror

Vår jaktrock vore något för Er.

Den är gjord av impregnerat vindtyg med mellanlägg av oljeduk samt kamelhårsfoder. En löstbar färskinnskrage ökar trevningen — och värmen. Pris kr. 73: 50.

Obs! Våra hundartiklar.

Militär Ekiperings A.-Bol.

med två andra tattare, som i föga artiga ordalag förklarade vädan av att äno skicka hunden efter deras hyglige och hederlige broder. Situationen var rätt pinsam. Jag kunde ju icke ålyda tatterna och gå till min bil utan i stället nödgades jag tillsäga tatterna att lämna mig i fred och själva begiva sig till sin stuga. Denna tillsägelse besvarades med hänskratt, fula ord och viftningar med armarna. Nu tyckte emellertid Björn det vara dags att ingripa. Han morrade isket. Jag pekade på tatterna och ropade "revir". Hunden rusade på den ena tatternen, men inkallades genast, då jag såg deras rädska. Jag tog hunden i linan, följde spåret och var befridd från det oönska sällskapet. Efter cirka 1.500 meters skogsterräng gick spåret ut på en åker, där spåren i den uppblotta leran visade, att hunden och tatterna dansat runt ganska kraftigt. Sedan gick spåret vidare i skog och där rapporterade hunden en galosch, som låg gömd under en buske. Spåret fortsattes och två skogshuggare anträffades, vilka upplyste, att den eftersökte nyligen sprungit förbi deras arbetsplats. Efter minst tre kilometer spår befunno jag och Björn oss åter på allmän landsväg och där måste förföljandet upphöra. Tre dagar senare anträffades tatterna och han var inte litet stolt över att hunden, som en lång stund dansat runt honom på åkern, var rädd för spårkar. Vidare fann han underligt, att hunden blev nöjd och lämnade platsen, sedan han bitit av honom galoschen. Jag invigde aldrig tatterna i dessa spösmål, men, trots misslyckandet i huvudsaken, var jag stolt över hundens långa spår och hans ypperliga försvar av sin husbonde. Nämnda tattare, som på grund av tidigare ådömt tvångsarbete var ålagd att var förtönde dag på landsfiskalskontoret göra anmälan om sin uppehålls ort, fick emellertid så stor respekt för Björn att anmälningskylligheten fullgjordes ordentligt. Visserligen vågade han sig aldrig längre än till gårdsrindarna och där ropade han "halla" till dess han vid grinden fick fullgöra sin anmälningsplikt.

En kväll under hösten 1930 blev jag eftersänd på grund av ett s. k. allmänt slagsmål i en sämre danslokal. Då jag kom till platsen var slagsmålet undanstökat och dansen åter i full gång. Av kavaljerrens hållning och odören i lokalen framgick tydligt att någon försäljare i "hembränt" besökt nöjesetablissementet. Mycket riktigt anträffades också en känd spritgrossör, kraftigt doftande av "socket och jäst" samt med en resenål till ett fotogenkök uppstökande ut kavajens brömficka. Då han var portförbudad på alla nöjeställningar i orten och då han tydligen var den sorgliga orsaken till kvälens extra nöjen, avvisades han från lokalen och den utanför liggande gården, men han kom tre gånger åter in i lokalen under uppgitt, att det var hans solklara rätt att vistas där, då han erlagt entréavgift. Fjärde gången kom han mycket hastigt ut igen, men vägrade bestämt att lämna den utanför varande gården. Även då var Björn till nytta. Han släpptes ur bilen, kopplades, fick "fot" och "pass

på", varefter den motsträvige under en mycket effektiv bevakning fördes ut till allmänna landsvägen. Under en och en halv timmes tid stod spritgrossören vid gårdsrindarna, men han vågade sig icke längre, emedan jag lovat honom, att nästa utfösning skulle Björn få göra utan koppel.

Såvitt jag kan finna av min hund, synes schäferhundens luktorgan vara så känsligt, att hunden vägrar taga befattning med lik eller mäsik, som är avsedd till olaga brännvinstillverkning. Vid två olika tillfällen har Björn, då det gällt att söka efter döda personer, varit framme vid den döde utan att på något sätt underrätta sin husbonde därom. Vid båda tillfällena framgick av spår i snön, att Björn före den dödes anträffande varit framme vid liket samt gått runt detsamma. Vid flera tillfällen har Björn varit med för uppsöka i skogsmark gömd mäsik för brännvinstillverkning, men jämväl vid dessa tillfällen har förhållandet varit lika som vid uppsökandet av döda personer.

Av ovanstående framgår, att en dresserad schäferhund i första hand alltid lämnar en stor trygghet åt dem, som utöva polistjänst, och att hunden vid många tillfällen kan vara sin husbonde — polismannen — till oöverderlig hjälp och nytta.

Kolbäck i februari 1931.

Ossian Gråberg.

Äropå träningspriset . . .

"Arbetare biten av schäferhund" eller dylikt har man under den senaste tiden gång efter annan kunnat få läsa om i de dagliga tidningarna. Sådana referat äro minnsam icke till för att glädja schäferhundens vänner lika litet som sådana meddelanden äro ägnade att bland den stora allmänheten försäkra schäferhundens det förtroende, den förtjänar.

Icke så sällan kan man få höra personer utbrutta, då de möta en schäferhund: "Jäsk, en otäck schäfer!" Harn ett sådant uttryck verkar på en schäfervän, är icke svårt att förstå. Schäfern är icke en otäck hund, utan en trogen vän under alla förhållanden.

Vad är nu orsaken till att just schäfern bitit och även på andra sätt är till förtret för sin omgivning? Ju, vågar jag påstå, denna sökes hos ägaren eller den som har sig hundens skötsel anförtrödd. Ty hade hunden blivit rätt uppfostrad, skulle den icke ha bitit. En uppfostrad hund, sak samma av vilken ras, är ett övrig för såväl sin ägare som allmänheten. Den person, som icke vinnlagit sig om att rätt uppfostra sin hund, bör med det snaraste göra sig av med denna.

ty därigenom blir hunden kvitt en olämplig "huss" och allmänheten en ouppfostrad hund.

I vårt broderland Norge hände för icke länge sedan, att myndigheterna framkommo med förslag om lagstadgad förbud för privatpersoner att ha schäferhundar. Var det hundarna eller deras ägare, som voro skuld till detta högst besynnerliga lagförslag? Inte var det hundarna!

För att i någon mån råda bot för oovannämnda "kräftskada" beslutade sig underreklam för att tillstålla klubben ett träningspris, vilket omnämnes i föregående nummer av tidskriften, för att därigenom hos klubbens medlemmar stimulera intresset för fortsatt utbildning av sina vänner, schäferarna. Träning har det visserligen varit förut, men har denna, enligt min uppfattning, icke bedrivits på ett tillfredsställande sätt. Det har gärna bildats kottier och inom dessa ha sedan tränats. Personer, som till följd av tillbakadraget icke haft mod att sälla sig till dessa, hava stått utan hjälp med träningsarbetet. Man kan ju resonera som så, att varje hundägare själv får ombesörja träningen av sin hund. Detta är varken rätt tänkt eller talat, ty varje kennelintresserad vet väl, att en rationell träning av hunden icke fullt effektivt kan verkställas av föraren ensam, särskild då denne icke är fullt förtrogen med utbildningsarbetets mysterier. Denne är i stället behöv av hjälp och dessutom riktig sådan.

Som förut nämnts är avsikten med träningspriset ett försök att väcka intresset för fortsatt utbildning av hundar, vilka äro s. k. dresserade och vars ägare sitta inne med erforderliga kunskaper om utbildningsarbetet. De schäferhundägare däremot, som äro nybörjare, rekommenderas genomgående av klubbens dressyrkurser, där hunden till en del bliver dresserad, men vad som bättre är: Ägaren får nödiga kunskaper i att sköta och vidare utbildta sin hund. Som klubbens värk kurs kommer att leda av erfaren dressör, vågar jag på det livligaste rekommendera denna samtidigt som jag ber få rikta en värdig uppmaning till klubbens medlemmar att verka för ett livligt deltagande i denna kurs bland schäferhundägare, som icke äro anslutna till klubben. Klubbens egna medlemmar komma naturligtvis utan anmaning . . .

Klubben har lyckats hyra en sportstuga i Västberga gård i närheten av Midsommarkransen och Södra folkparken. Således i stadens omedelbara närhet. Där komma varje söndag att anordnas träningar. Om dessa lämna klubbens sekreterare beredvilligt närmare upplysningar.

Kommen mangrant dit ut och sök var och en i sin stad göra tillvaron för varandra så trevlig som möjlig!

Hälsningar ings otrevliga schäferhundar, kom ihåg det! Sätt igång med förändringen!

Sigr. Sund.

Tävlingar 1931.

Följande tävlingar ha redan bestämts: i Norrköping den 26 april och i Stockholm den 14, 16 och 17 maj. Närmare meddelanden om dessa komma att på vanligt sätt distribueras till medlemmarna, vilka härmed endast göras uppmärksamma på dagarna för att de kunna reservera dessa och även förbereda träning etc. Funktionärer ha ännu icke utsetts.

I styrelsen har behandlats ett förslag om att vid tävlingen i Norrköping försöka anordna en lagtävling mellan olika städer. Inbjudan till deltagandet kommer i så fall att utskickas till Skyddshundsklubben i Göteborg och till Svenska Schäferhundklubbens avdelningar i Norrköping och Södertälje, vilka också, hoppas man, komma att deltaga i tävlandet av kostnaderna för anskaffning av ett verkligt ståtligt vandringsspris. Man har förslagsvis tänkt sig, att två hundar skulle deltaga från varje stad och dessa hundars och föräres namn skulle uppgivas vid anmälan till deltagande i lagtävlingen. För varje hund anmäles samtidigt en reserv, som startar för den händelse den första får förhinder. Tävlan kommer alltså att stå mellan på förhand utsedda representanter och icke mellan de två hundarna från varje stad, vilka på tävlingen uppnå högsta poäng. På så sätt blir det spänning över tävlingen, de enskilda tävlande komma att känna sitt personliga ansvar såsom varande sin klubbens speciella representant och det torde bli så svårt att på förhand ge sig till resultatet. Den större klubben får med andra ord inget övertag på förhand i konkurrensen, och detta torde återigen höja intresset för deltagande hos de mindre avdelningarna.

Avdelningen i Norrköping har nedlagt ett stort och intresserat arbete under den korta tid, den existerat. Den förtjänar ett härligt från moderklubbens sida, men genom en sådan tävling komma också stora anspråk att ställas på avdelningens organisationsförmåga och arbetsvillighet. Avdelningen känner dock säkert ansvaret och torde med heder komma att sköta sig från uppdraget.

Norrköping ligger centralt för de tävlande, både göteborgarna och stockholmarna få fara en bil, den ena har alltså icke något att förbehålla den andra. Om södertäljerna med vanlig energi komma att fara ned per lastbil är ännu icke känt, men ämna de göra det, få de nog snart ännu tidigare än de brukat, när de fara upp till stockholmstävlingarna.

Naturligtvis skulle en dylik tävling stå öppen även för andra städer än här nämnda fyra, men förutsättningen bör vara, att en organisation finns på vederbörlig plats, så att det blir en

tävling mellan organisationerna och ej mellan enstaka personer i olika städer. Om Västerås eller Malmö eller någon annan stad skulle vilja deltaga, böra de skynda sig med organiserande av underavdelningar av Svenska Schäferhundklubben. Närmare upplysningar om möjligheterna att göra detta erhålles av styrelsen.

Som ovan framhållits har definitivt beslut om sådan lagfästing ännu icke träffats, frågan är tills vidare under utredning, men man får hoppas, att saken kan ordnas.

Hösttävlingarna ha ännu icke dykt upp ur framtidssimnorna, men givetvis komma de i vanlig ordning. Men om dem få vi prata i ett senare nummer av tidskriften, den frågan är ännu icke aktuell. Dessutom blir det naturligtvis tävlingar inom andra klubbar, men det blir »resandes ensak».

Stadgar

för »Sigfrid Sands vandringspris för träningstävlingar».

1. Priset utdelas av Svenska Schäferhundklubben i syfte att uppmuntra till besök vid klubbens träningsplats; att sporra ägarna av brukshundar till en systematisk träning av dessa samt att bibringa klubbmedlemmarna erforderlig tävlingsvana.
2. Om priset tävlas
 - a. genom protokollförda besök vid klubbens träningsplats och deltagande i träningarna därstädes;
 - b. genom deltagande i träningstävlingar, därvid erhållna poängsummor tillgodoräknas resp. tävlande även om hund icke uppnått betyget »godkänd»;
 - c. genom deltagande i klubbens officiella tävlingar, därvid erhållna poängsummor tillgodoräknas resp. tävlande, dock endast om hund uppnått betyget »godkänd».
3. Endast klubbens medlemmar äga deltaga i tävlingen om priset, vilket utdelas årligen samtidigt med prisutdelningen för klubbens officiella hösttävlingar.
4. För handhavande av tävlingen om priset utser klubbens styrelse för ett år i sänder en kommitté bestående av ordförande, två ledamöter samt två suppleanter. Det åligger denna kommitté:
 - a. att upprätta förteckning över samtliga i tävlingen om priset deltagande förare och hundar;

b. att tjänstgöra som domare vid träningstävlingarna, ävensom att utse övriga för dessa tävlingar erforderliga funktionärer;

c. att i protokollbok införa och attestera av resp. deltagare enligt p. 2 erövrade poängsummor;

d. att efter avslutad tävling om priset till styrelsen inlämna protokollbok samt prislista;

e. att ansvara för träningar och tävlingars behöriga gång, samt

f. att i övrigt verka för främjandet av de med vandringspriset avsedda syftemålen.

Kommitténs ordförande tjänstgör vid träningstävlingarna som domarnas ordförande. I kommittén behöves icke inga officiellt godkända domare. Varje införande i protokollbok skall attesteras av minst två av kommitténs ledamöter.

5. Anmälan till deltagande i tävlingen om priset sker till någon av kommitténs ledamöter. Anmälan är kostnadsfri och kan ske när som helst under året.

6. För varje godkänt träningsbesök erhåller tävlande 18 poäng. Såsom godkänt träningsbesök räknas deltagande i av kommittén anordnad träning i appell- och brukshundutbildning enligt av densamma uppgjort program, och måste sådan träning pågå under minst en timma.

7. Träning med berättigande till erhållande av poäng avhålls enligt kommitténs bestämmelse minst två söndagar i varje månad från årets början till utgången av maj samt fr. o. m. augusti t. o. m. söndagen före klubbens officiella hösttävling i Stockholm, dock med undantag för de dagar som upptagas av klubbens officiella tävlingar. Det åligger kommittéerna, att vid varje officiell träning lämna tävlande uppgift om tid och plats för nästkommande träningsstillfälle.

8. Minst två gånger årligen, två eller tre veckor före klubbens officiella tävlingar i Stockholm, avhålls träningstävlingar i enlighet med gällande prövningsordning för resp. brukshundgrupper.

9. Priset tilldelas den förare som under året uppnått högsta poängsumma. Vid lika slutsummor tillfaller priset den som har största antalet protokollförda träningsbesök.

10. Pristagares namn ingraveras i priset genom styrelsens försorg och på klubbens bekostnad. Det åligger pristagare att överlämna priset till styrelsen senast en vecka före klubbens officiella hösttävling.

11. Den som tre gånger, oavsett ordningsföljden och om med samma eller olika hundar erövrat priset, blir för alltid ägare av det samma.

Schäferhundsförbudet i Norge.

I dagarna har norska justitiedepartementet framlagt nytt förslag till lag om schäferhundar och dobermannpscher. Detta föreskriver absolut förbud för privatpersoner att hålla dessa båda hundraser, endast polisen och andra offentliga myndigheter få använda dem. Nu levande schäferhundar skola dock icke avlivas, men de få icke överlätas till andra ägare, och alla valpar skola avlivas. Det stadgas vidare i förslaget, som tills vidare endast är ett förslag, att alla hundar, vilka äro större än en medelstor schäfer skola ledas i koppel samt vara försedda med munkorg. Inom denna senare kategori falla icke bara schäferhundar och dobermannpscher utan också St. Bernhardshundar, Rottweiler och New Foundlandshundar.

Om vi försöka förklara oss anledningen till denna animositet gentemot schäferhundarna, så kan man icke komma ifrån, att det är schäferhundägarnas eget fel. Vi veta, att det även hos oss på vissa håll råder stark misstänksamhet för icke att säga fiendskap mot schäferhundarna — och vi veta också varför: ägarnas uraktlänhet att sköta sina hundar på rätt sätt. Hundar av vilken ras det vara må böra icke ströva omkring på gator och i parker på egen hand utan någon tillsyn. De åstadkomma då naturligt nog förargelse, men förargelsen växer i proportion med hundens storlek, det faller av sig självt att en större hund åstadkommer större förargelse än en mindre. Och då schäferhundarna äro den talrikaste hundstammen, ser man alltså proportionsvis flest lösa och irrande schäferhundar, vilka återigen var och en på grund av sin storlek åstadkommer större förargelse än en kringirrande tax eller terrier. Alltså heter det: de farliga schäferhundarna, ty man får icke glömma, att folk som icke själva äro hundägare eller hundkännare — och högst 10 % av stadens befolkning kunna karaktäriseras såsom sådana — ha högst dimmiga begrepp om hundens psyke och hur hunden bör behandlas. De anse sig berättigade att locka på andras hundar, vid behov eller på egen önskan tillfoga dem en spark eller ett tjuvnyp. Om sekan hunden i sin tur morrar eller ger sitt missag till kända, så heter det straxt: den farliga schäferhunden.

Men då vi hundägare veta detta eller åtminstone böra veta det, ha vi också den absoluta skyldigheten att tillse, att våra hundar icke genom bristande tillsyn eller genom vår vårdslöshet utsättas för sådant obehag, att de själva äro tvungna ge sitt missag till kända. Det är en skam att se sådana hundägare och de utgöra den största faran för alla hundraser och mest för den talrikaste, för schäferhundrasen, som samtidigt har sådan storlek, att nerv-

svaga personer kunna inbilla sig att de blivit sönderrivna, bara hunden morrar.

Få vi icke en större ansvarskänsla hos våra schäferhundägare, riskera vi också att få liknande lagförslag, som borde vara alldeles onödiga, om var och en kände och gjorde sin plikt.

Södertäljeavdelningen.

Svenska Schäferhundklubbens avdelning i Södertälje är nu lycklig ägare till två stycken vandringspriser för skyddshundar. I senaste häftet hade vi nöjet meddela, att avdelningen mottagit ett vackert vandringspris från Herr fotograf Uno Frilberg och fru. Nu har avdelningen av den kända skyddshundstämnen Redaktör Oskar Björklund, Stockholm, haft äran mottaga ett ståtligt vandringspris, som säkerligen kommer att lysa såväl för den bäste Södertäljeunden, som dennes husse eller matte. Priset består nämligen av en bordslampa av tenn och skärmen av handmålat siden.

För den vackra gåvan och den stora välförja och intresse som Redaktör Björklund alltid visat Södertäljeavdelningen, beder avdelningens styrelse, att härmed få framföra ett varmt tack.

Uppgifterna.

Det framgår av andra artiklar i detta häfte, att det under detta år blir en stor livaktighet inom utställnings- och tävlingsvärlden. Schäferhundklubben kommer att för första gången officiellt deltaga i utställning i utlandet med lämpliga hundar, den kommer att avhålla ett större antal tävlingar inom landet än någonsin tidigare och den kommer att för dessa bedriva ett intensivt träningsarbete.

Men den största uppgiften som föreligger och som ännu väntar på sin lösning är frågan om den egna stuga. Avdelningen i Norrköping är här ett föredöme. Avdelningen upprättades hösten 1930 och har redan sin egen sportstuga till ett värde av kr. 2000. Huvudfrågan angående klubbens stuga i Stockholm är platsen och tillstånd att bygga. Denna sak kommer fortsättande att vara föremål för styrelsens uppmärksamhet och man får hoppas, att innevarande år kommer att giva en lösning. För att bereda medlemmarna trevnad under tiden, har tills vidare en stuga vid Västberga förhyrts till 1 oktober. Tävlingarna komma dock fortsättningsvis att hållas vid Järva.

Den årliga utställningen i Stockholm kommer att hållas på

höstsidan. Det vore önskvärdt, om hundar från landsorten i större utsträckning än vad hittills varit fallet kunde deltaga i detta schäferhundvärldens största årliga evenemang i Sverige, till vilket naturligtvis fullt kompetent domare kommer att inkallas. Det är endast genom konkurrensen, att vi kunna få fram de bästa hundarna, och ju större deltagandet är, desto bättre och rättvisare för alla. Små lokala utställningar på olika platser hava naturligtvis icke samma kynologiska värde som större utställningar, och skäl föredraga därför för intresserade schäferhundägare i landsorten, som önska en bedömning av sina hundar i konkurrens med landets bästa, att sända dem till klubbens utställning i Stockholm, som ju naturligtvis kan uppvisa det största antalet schäferhundar bland alla utställningar i Sverige. Schäferhundsvärl i Sverige bedrivs icke bara i Stockholm, och det bör ligga schäferhundägare i landsorten om hjärtat att för schäferhundens framtid i Sverige, i vilken alla svenska schäferhundägare äro medansvariga, deltaga i klubbens utställning. Först då får ägaren den rätta uppfattningen om hundens kvalitet, och först då kunna de som syssla med uppfödning och avelsfrågor bilda sig en uppfattning om landsortshundarnas värde.

Pränsat obetydliga divergenser i sådana frågor, som alltid bli föremål för diskussion och tvivel, står klubben nu enad och stark och den verkliga expansionen kan börja. Intresset finns i rätt måtto och krafterna äro beaktansvärda. Vi ha därför alla skäl att tro och hoppas, att år 1931 blir det goda år för klubben, som vi alla önska det må bli.

Ett pinsamt intermezzo.

Som de personer torde minnas, vilka voro närvarande på Svenska Kennelklubbens årsmöte, utsattes där Grönwall för beskyllningen att hava lämnat upplysningar, vilka icke voro med verkliga förhållandet överensstämmande. Givetvis var så icke fallet och dr. Grönwall har senare medelt skriftliga bekräftelser från vederbörande kunnat konstatera, att hans uttalanden motsvarade vad honom på förhand meddelats.

Då dr. Grönwall på sagda årsmöte samtidigt var föreläsare för Schäferhundklubben representant, har det varit av intresse att i denna tidning förhållande till medlemmarnas kännedom. Direktör Grönwall är en av Sveriges mest framstående kennelmän på vars ord man alltid kan lita.

E. S.

Prisdomareberättelse

över gruppen tysk schäferhund vid Svenska Skyddshundklubbens i Göteborg elfte utställning den 16 november 1931
av *Sigge Weltermark*.

Härmed mina anteckningar från bedömningen.

HANHUNDAR

I hanhundgruppen uppvisades ett flertal goda, sunda och kraftiga djur.

Nr 23. *Gey*, f. 3 aug. 1929 e. Skott u. Clarry. En hund med i stort sett goda proportioner och vackra linjer. Korset dock fallt med sina allt för skarpt markerade kotor. Benen tämligen korrekt ställda samt fötterna fasta och väl slutna. Ögonen allt för ljusa. Bettet ej fullt korrekt, i det överkäkens framänder stå kant i kant med underkäkens i s. t. f. att sluta om dem. Frambens steg bra, men ryggverksamheten ofullfredsställande, i följd varav hunden i trav ej får med sig bakkroppen ordentligt.

Nr 24. *Rathmarksborgs Kiron*, f. 7 juni 1929 e. Champion Rodt von Osterweddingen u. Rathmarksborgs Irma. En degenerat schäferhund med klen bestomme samt utan bredd och djup. Svansen buren på för det slags djur typiska sättet: instucken mellan bakbenen och buren parallellt med bakens undersida. Rörelserna rätt bra. Hundens föll fullständigt igenom vid skottfästet och kunde därför icke tillkännas något pris.

Nr 25. *Lord av Paragid*, f. 23 maj 1928 e. Jim u. Ziva. Allt för tunn och lätt i typen med snalt utkavud. Ryggen för kort. Fult kors. Allt för högt buren svans. Stel bakdel och trippande steg. Fötterna lösa med spretiga tår. Tänderna korrekt ställda men gula och anfrätta.

Nr 26. *Mjølke*, f. 29 april 1928 e. Champion Muck av Oréans u. Ketty. En hund med goda höjd- och längdproportioner. Ryggen icke riktigt fast utan sänker sig, särskilt när hunden står stilla. Hundens är envis passgångare. Tänderna förstklassiga samt fötterna fasta och väl slutna.

Nr 27. *Rez*, f. 11 aug. 1926 e. Cowboy av Gläntan u. Champion Gissy av Svärdså. En hund med jämna, vackra linjer, goda proportioner och tillräckligt kraftig bestomme. Hundens är dock i minsta laget för att vara en bra främ och bak tillräckligt, men rörelserna hindras av en något svag och svank rygg.

Nr 28. *Teddy*, f. 15 april 1925 e. Champion Teddy u. Champion Gissy av Svärdså. En liten hanhund av den typ som domänens på vara utställningen för tio år sedan, kort rygg, kort kors, kort trippande steg. Hundens har präktiga tänder och fasta fötter med väl slutna tår. Hundens är ju allt annat än värdt enligt moderna begrepp och föga överensstämmande med den enligt gällande standard fastställda raskypen, men i varje fall av något bättre värde än de överförelade individer, som stå och där i två veckor, när skottet går.

Nr 29. *Tello av Ringön*, f. 2 sept. 1929 e. Snapp u. Ketty. En i förhållande till sin ålder stor och kraftig hund med i det stora hela rätt goda proportioner. Dock något övertygel. Bra tänder. De ofullständigt vinklade bakbenen göra bakkroppens steg kort och bundet.

Nr 30. *Foj av Ringön*, en kullbror till nr 29, verkar ännu valpig och outredd med ofullständigt bestomme, däriill svanryggig och riksom är 29 något övertygel. Vill ej gärna resa öronen. Travar med snalt rygg som kort, trippande steg. Kroppshöjden och kroppslängden är riktiga mått och proportioner. Tänderna bra.

Nr 31. *Zippo av Vaktarbo*, f. 27 juli 1927 e. Champion Sultan av Olsens u. Miti av Gläntan. En vacker rygglinje samt ett kraftigt och bra maktparti. Bra tänder. Något kobent, särskilt på vänstra bakbenet. Rörelserna äro ganska lediga, och hunden är på det hela taget mera till sin födel i rörelse än i stillastående ställning.

Nr 32. *Hedens Vary*, f. 10 febr. 1926 e. Champion Sultan av Oréans u. Champion Tussy, var den enda stockholmshund, som förekom på utställningen inom denna grupp. Han är en gammal bekant från tidigare utställningar, bras mera på mor än på far, är i det stora hela av en sund och kraftig schäferhundstyp men beväras fortfarande av en något stel bakkropp och ett i viss mån bundet steg. Tänderna bra. Fötterna ej tillräckligt fasta och slutna.

Nr 33. *Linde*, f. 9 aug. 1926 e. Ulv u. Ketty. En kraftig och sund hanhund, vars exteriör dock i avsevärd mån störes av en stel bakkropp med ty aföljande stela, bundna rörelser. Tänderna föredde en aning underligt.

Nr 34. *Pluto av Vaktarbo*, f. 20 juli 1927 e. Champion Sultan av Olsens u. Miti av Gläntan. Vackert hanhundstyp med några ögon. Bra tänder. Hundens är mera till sin fördel i stående ställning än i rörelse, där han verkar övertygel. I stillastående ställning däremot uppvisar han en fin och vacker rygglinje.

Nr 35. *Roy av Vaktarbo*, en kullbror till nr 34, är en ståtlig representant för rasen, kraftig, lagom stor och med riktiga proportioner mellan höjd och längd. Vackert huvud med mörka ögon och bra tänder. Rygglinjan störes i någon mån av korsat, som är för vägrat. Frambens rörelser bra, bakbensens en smula korta och ofria.

Nr 36. *Dick*, född i maj 1929 av ej uppgivna föräldrar, utställdes endast i typklass. Då hunden uppvisade de i fråga om exteriör, rörelser och karaktär typiska rasens egenskaper, blev han utan tvekan godkänd i denna klass.

Nr 37. *Roy av Vaktarbo*, f. 11 sept. 1929 e. Skott u. Dou-Dou av Gläntan. Denna hund beredde en sensation: exteriören kraftig, ädel, strålande med god bestomme, glänsande vacker rygglinje, elegant svansföring, förstklassiga vinklar. Det enda exteriöret av betydelse, som var att anteckna, bestod däri att hunden var en aning för lång i förhållande till höjden. Och rörelserna! Stegvidden helt enkelt fenomenal och ryggverksamheten perfekt, i följd varav hundens trav blev en sanskyldig njutning för ögat. Men så komma vi till medaljens framsida: Hundens visade visserligen icke någon direkt skoträdda och ved ej heller undan för hot med kappan, utan rögrade tvärtom här med kraftigt skall. Men det var ju lätt att se, att denna hundens relativa säkerhet i uppträdandet mera berodde på förarens dragsyr, särskilt än på hundens nervor. Med dessa senare var det tydligen så och så, något som framgick av blöken i ögonen, av en vis nervositet och ryckighet i sättet att vara o. s. v. Hade hunden haft ett oförträtt väsen, visat sig fullständigt lugn och säker i uppträdandet, så hade han varit givna att i överklass. Hundens är inavlade på Dou-Dou av Gläntan, som samtidigt är hundens mor och farmor. En typisk inavelprodukt: skön och ädel, men nervös.

(Forts. i nästa häfte)

Sport...

Nu för tiden skrives och talas det mycket om sport. Inom kennelvärlden till exempel vill man göra gällande att även med brukshundar tävlingar är god sport. Med kännedom om huru det som regel tillgår vid dessa tävlingar, måste man tyvärr ställa sig undrande inför detta spörsmål, och det kan ifrågasättas, hurvida de inom kennelvärlden anordnade tävlingarna icke kunde vara mera sportsligt betonade än de i själva verket äro.

Vad är det man önskar se vid en god sportlig tillställning? — Jo, först och främst goda arrangemang. Således *ordning och reda i allt!* En korrekt och kunnig tävlingsledare. Justa och intresserade domare. Och så till sist, pigga och vakna tävlingsdeltagare.

Hur har det i de flesta fall varit bestämt med arrangemangen? Att dessa ej varit fullt tillfredsställande, därom kunna vi vara ense. Det som först slagit in med häpnad vid dessa tävlingar, har varit den i ögonenfallande ordning, som rätt i tävlingsplatsen. Där har man kunnat få se hursom funktionärer och tävlande sprungit om varandra utan någon som helst ordning.

Vem skall nu påbörjas ansvars för nämnda orda? Givetvis tävlingsledaren. På tal om tävlingsledaren — Vem eller vilka hava hittat på benämningen *ordningsman*, som omnämnes i vår nu gällande provingsordning? Uppfinnaren av benämningen synes mig icke haft praktisk erfarenhet ifråga att anordna och leda en tävling. Det skall vara en, säger en tävlingsledare, som sköter och bestämmer allt. Ty ju ingenting annat göra än följa tävlingens gång och värdesätta de tävlandes prestationer. Detta torde väl stå klart för var och en, inte sant?

Tävlingsledaren skall ha förberett allt i minsta detalj, långt före och icke samma dag tävlingen skall gå av stapeln. Tävlingsledaren bör ha ett tillräckligt antal medhjälpare, som givetvis bör vara arbetsvilliga *klubbmedlemmar*, vilka äro redo att gripa in, där det behövs. Om det över huvud taget skall lyckas för tävlingsledningen att genomföra tävlingen till fröjd och framfå för alla, måste de tävlande själva vara korrekta. Först gäller anmälan till tävling, vilken anmälan bör insändas i god tid. Samma gäller istället i tävlingsplatsen.

God ordning och reda i allt är god sport! Huru ofta händer icke, att hundar anmälas samma dag tävlingen skall gå av stapeln och vad som ändå värre är, anmäla dem sedan tävlingen börjat. Under sådana betingelser är det väl knappast möjligt för ledningen att få allt att gå i lös!

På hösten förlidet är var jag i tillfälle att närmare iakttaga en tävling vid Jarva (icke anordnad av Svenska Schäferhundklubben).

Den här tävling var ett typiskt exempel på huru en tävling icke skall ordnas och genomföras. Härvid framgick, att ordningsmannen (här passar minst av allt denna titel!) icke förberett det hela... Starten verkställdes icke å utsatt sid. Spåren gingos ut runt om och alldeles inpå startplatsen, där folk i alla riktningar kort förut gått. Resultatet blev också därefter.

Sedan var det en annan historia med saktövningen. Enligt meromnämnda provningsordningen skulle *tvänne* föremål vara utkastade inom ett visst område. Dessa föremål skola bestå av handsk, portmonnä e. d. I det här fallet blev detta e. d. ett metallföremål!! Och vad som värre var, detta föremål blev ensamt utkastat. Först sedan ett lötlund hundar verkställt provet, upptäcktes förbiseendet! Kan man begära visst förtroende från de tävlandes sida, om sådana malörer inträffa? Övriga kommentarer torde vara obehövliga.

Den som icke fullgör åtaget uppdrag på annat sätt, än här ovan relaterade, skall icke åtaga sig detta, ty under sådana förhållanden åventyras hundsportsaken i betänklig grad.

Till sist en sak, som rör rapporthundtävlingarna. Hur kommer det sig, att endast en domare tjänstgör å dessa tävlingar? Är det icke så viktigt med dem som med skyddhundtävlingarna, där tre domare fungera?

I höstas inträffade en kontrovers mellan domaren å den ena och en tävlande å den andra sidan, vilken kontrovers måste debiteras en ofullständig provningsordningskonto. I provningsordningen finnas bestämmelser om att endast en domare skall fungera. Bland tävlande klagas gång efter annan, utan att någon ändring därför sker. För icke den stora skaran medlemmar och deras uppfattning också tagas hänsyn till.

Jag har blott med dessa fall velat påpeka en del brister, som absolut måste bortelimineras om det vackra ordet *sport* skall med fullt fog kunna nämnas i detta sammanhang. Dessutom litet moral om det tillåtes. Vill man som god vän säga sin hjärtas mening, gör man det utan avundsjuka och bakdån, rakt på sak och i ögonen.

Även det systemet är god sport — kanske den bästa.

Sigfr. Sund.

RÄTTELSE.

Underskriften till klichén ur Dr. J. Brünings artikel »Efter hundar om vintern» (häfte 2/1930) råkade tyvärr bli felaktig och skall lyda som nedan:

»*Drivnings-bortdrags*» *L. hund*. Som synes finnes på flera ställen *siljör* och *spånen*, *varigenom seten* *den uppsatta efter hunden*. »*Drivilliget*» synes till höger å bilden och den lilla *ren* som synes till vänster fasthåller skakeln (den högra). Mot höra sidan av denna ren synes en *hake* i motsvarande ställe. Denna hake möjligen ett mycket smalt *t-* och ursprungligen *av hunden*.

KENNELNOTISER.

Följande tikar ha parats med *Champion Rudi von Osterweddingen*, 199 B.B., ägare poliskommissarie Oscar Amundsson, Stockholm:

Jerry av Barrsäter, 62 A.A., ägare fru Ragni Henning, Stockholm, den 28 nov.; *Nella*, 822 D.D., ägare förvaltare F. G. Falk, Grangårde, den 9 januari; *Dixie av Gläntan*, 264 D.D., ägare målarmästare Carl Ågren, Stockholm, den 21 januari; *Spana*, 829 D.D., ägare herr Otto Andersson, Ekensberg, Enköping, den 16 februari.

Freja Schäfer, Dsk. H.S.B. 32061, ägare överveterinär R. Sörensen, Horsens, Danmark, parades den 7—8 februari med *Lord vom Wittenberge*, S.Z. 390692, ägare herr Henry Eibling, Stockholm.

Mona Lisa, 233 E.E., ägare handl. Axel Helligren, Stockholm, födde den 25 februari 7 valpar (4+3) efter *Lord vom Wittenberge*, S.Z. 390692, ägare herr Henry Eibling, Stockholm.

Sankta Nella, 594 C.C., ägare fröken Julia Andersson, Stockholm, födde den 3 mars 6 valpar (4+2) e. *Segeberhos Graf*, 346 B.B., ägare herr Henry Eibling, Stockholm.

Wira av Ulehuud, 436 X, ägare fru Anna Wallin, Märsta, födde den 3 mars 8 valpar (5+3) e. *Segeberhos Graf*, 346 B.B., ägare herr Henry Eibling, Stockholm.

Zenta von Park, ägare godsägare F. H. E. Lundberg, Stockholm, födde den 14 jan. 10 valpar (6+4) e. *Jack av Abbo*, 425 Z., ägare herr Axel Nord, Stockholm.

Detta, 589 C.C., ägare herr E. Ohlsson, Stockholm, födde den 21 december 9 valpar (4+5) e. *Segeberhos Graf*, 346 B.B., ägare herr Henry Eibling, Stockholm.

Topaz, 836 D.D., ägare expeditionschef Martin Nyström, Stockholm, födde den 22 dec. 1930 7 valpar (5+2) e. *Harra av Barrsäter*, 59 A.A., ägare fru Dagny Torén, Stockholm.

Segeberhos Husse, 807 D.D., ägare affärsförest. Torsten Ericson, Äppelvikens, avled den 13 februari på grund av sviter efter en bilöverkörning.

Glöm ej klubbafsten

å Restaurant Tre Remmare söndagen d. 29 mars kl. 19.

SVENSKA SCHAFERHUNDKLUBBENS STYRELSE:

Ordförande: Direktör E. Skaar, Johannegatan 28, tel. 17330.

Sekreterare: Herr Arthur Bodin, Tyskbagaregatan 14, tel. 75696.

Kassör: Handlande Axel Helligren, Skänegatan 87 B, tel. S. 12792.

Övriga styrelseledamöter: Fru Dagny Torén, Uggelviksgatan 9, tel. 2093, Regementsveterinär E. Liljefors, Frejgatan 45 (tillika vice ordf.), Polisman C. A. Hedström, Långgatan 48 B.

Styrelsessekreterare: Fru Ruth Hasselgren, Birgerjarlgatan 58, Polisman E. Stohn, Verkstadsgatan 1, Herr A. Brandt, Repslagergatan 12, Polisman S. Sund, Rutger Fuchsgatan 4.

Revisorer: Tullkontrollör C. J. Österman och Kamrer S. Jansson.

Revisorssekreterare: Målarmästare E. A. Tranberg och Herr H. Olsson.

Redaktör för *Hundskiften*: Direktör E. Skaar.

Redaktionskommitté: Fru Ruth Hasselgren, Fru Dagny Torén och Herr Arthur Bodin.

Arbetsråd: Direktör E. Skaar, Regementsveterinär E. Liljefors och Polisman C. A. Hedström.

KLUBBENS ADRESS

är Postbox 435, Stockholm.

SEKRETERARENS

träffas pr. tel. 75696 säkrast kl. 18—19 och lämnar beredvilligt alla upplysningar i klubbangelägenheter. Även pr. post.

POSTGIROKONTO.

Klubbens postgironkonto har nummer 3187. De medlemmar, som önska erlagga års- eller andra avgifter, kunna hämpligen använda sig av detta.

ADRESSFÖRÄNDRINGAR.

Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adress- och titelförändringar.

MEDELSAVGIFT OCH INTRÄDE.

Årsavgiften är kr. 5.—. Anmälan om inträde kan göras under klubbens adress eller genom någon klubbmedlem.

Veterinär E. LILJEFORS

Hundens sjukdomar.

Mottagning: **Norlandsгатan 31**, Stockholm.

Vardagar kl. 8.30—9.30 f. m. och 3.30—5.30 e. m.

Telefon: 300. — Övriga tider av dygnet *Vasa 46*

Svenska Hundskyddsföreningen

— STOCKHOLM —

Bildad år 1908, mottager i sitt nyuppförda hundhem till inackordering hundar för längre eller kortare tid, *Gaserkesvägen, Värtan*, Tel. Norr 208 48.

Anmälningar om inträde i föreningen mottagas på samma ställe. Årsavgift endast 2 kr.

UNO FRIBERG

Porträttateljé och Damfrisersalonger

Götgatan 97, 1 tr. Tel. S6. 4932.

Öppet Vardagar 9—6, Söndagar 12—5.

H TÄBY Hundkyrkogård

saljer vackra, billiga gravplatser för hundjur.

Underrättelse:

Fru T. Nyström, Sturegatan 15, Tel. N. 114 92

eller *Djurskyddets Exp.* Tel. Kh. 332 27.

PAUL ANDRÉ

Engelbrektsгатan 39

STOCKHOLM

Rekommenderar sitt välförsedda lager av *1:a klass*

Konserv, Delikatesser & Kolonialvaror

Tel.: 3026 & Norr 5523

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Ärg. 8

Mars 1931

N:r 1

Svenska Schäferhundklubbens årsmöte.

Årsmötet avhölls den 18 januari å Restaurant Tre Remmare. Under omval stående medlemmar av styrelsen återvaldes för två år. Till vice ordförande för en tid av ett år utsågs regementsveterinär E. Liljefors och som nya suppleanter i styrelsen invaldes polisman S. Sund för en tid av två år och fru Hasselgren för en tid av ett år. För de av styrelsen framlagda räkenskaper beviljades ansvarsfrihet. Sedan årsmötet avslutats vidtog ett angående samkväm.

I det följande återges den av styrelsen å årsmötet framlagda Styrelseberättelsen och Förvaltningsberättelsen.

STYRELSEBERÄTTELSE.

Styrelsen för Svenska Schäferhundklubben får härmed avgiva i stadgarna föreskriven styrelseberättelse och förvaltningsredogörelse för år 1930:

Medlemsantal.

Medan klubbens medlemsantal vid 1929 års slut utgjorde 285 st. uppgår detta vid 1930 års slut till 313 st., därav 1 hedersdam, 11 korresponderande ledamöter, 6 ständige medlemmar samt 295 årligen betalande medlemmar. Med detta stora medlemsantal torde klubben vara en av de största, om icke den största, av de avelsklubbar, vilka äro associerade med Svenska Kennelklubben.

Uställningar.

Under året har klubben avhållit utställning i Stockholm 28—29 maj. 59 hundar voro anmälda till denna utställning, vid vilken revisionschefen Ö. Saxlund från Oslo tjänstgjorde som domare. 1 pris i segrarklass hanhundar erövrades av »*Pojken av Espemoen*» och 1 pris i segrarklass tikar erövrades av »*Seyerbos Zenta*». Prisdomareberättelse över denna utställning ingick i tidskriftens häfte n:o 3/1930.

I november anordnade Svenska Skyddshundklubben i Göteborg på uppdrag av Schäferhundklubben utställning för schäferhundar. Vid denna tjänstgjorde enligt förslag av Schäferhundklubben civil-assessor S. Wettermark som domare.

4

Tävlingar.

Under året ha följande officiella tävlingar anordnats:

å Järva den 11 maj för rapporthundar med 8 deltagande hundar
» » » 25 » » skyddshundar » 22 » »
i Södertälje 10 aug. » » » » 8 » » »
å Järva den 5 okt. » » rapporthundar » 7 » » »
» » 11 o. 12 » » » » » » » » 16 » » »

Klubbens vandringspris hava under året erövrats av följande personer:

»*Schäferens vandringspris för skyddshundar*» — fru Dagny Torén, Stockholm;
»*Chr. Silfvens vandringspris för skyddshundar*» — direktör E. Hestström, Stockholm;
»*Fru R. Fribergs vandringspris för rapporthundar*» — herr Axel Larsson, Stockholm;
»*Uno Fribergs vandringspris för rapporthundar*» — fru D. Torén, Stockholm.

Under året har klubben haft nöjet mottaga ytterligare 2 vandringspris, ett skänkt av fru D. Torén, och ett skänkt av herr S. Sund. Närmare meddelande om stadgar och bestämmelser för dessa vandringspris komma att offentliggöras senare.

Utbildningskurser.

Klubben har under året anordnat tvänne fullständiga utbildningskurser för såväl skyddshundar som rapporthundar. Ledare för båda dessa kurser har varit hr A. Hellgren. Antalet deltagare voro i den förra 19 och i den senare 9. Kurserna hava hållits i Kungl. Veterinärhögskolans ridhus. Vårkursen avslutades med en tävling för kursdeltagarna och höstkurser kommer att avslutas under januari 1930 med en liknande tävling.

Tidskriften.

Fyra häften om tillsammans 128 sidor ha utkommit. Detta har kunnat göras endast tack vare den omständigheten, att man lyckats erhålla annonser för tillsammans 940 kr. Trots en upplaga av 500 ex. har tidskriften därför icke kostat klubben mer än något över 600 kr.

Klubbaffnar.

Årsmöte i samband med val etc. avhölls den 11 januari och vidare hava under året hållits två klubbaffnar i samband med prisutdelning, föredrag, dans etc. Vid en i december anordnad klubbaffon höll regementsveterinär Liljefors ett föredrag om hundens och dennes sjukdomar.

Avseväpister.

Styrelsen har påbörjat arbetet med upplägandet av ett avels-

5

register och hoppas, att detta så småningom kommer att kunna få gynnsamt inflytande på klubbens framtida arbete.

Styrelsen har under året hållit 13 st. behörigen protokollförda sammanträden.

Ekonomi.

Klubbens ekonomi har fortsättningsvis förbättrats, men tyvärr återstår ännu å de gamla skulderna ett mindre belopp. För övrigt hänvisas till följande

FÖRVALTNINGSREDOGÖRELSE FÖR ÅR 1930.

Ingående balanskonto.

Kredit.	
Å postgirokonto	0:64
Ustående fordringar	222:—
Kassakonto	45:95 288:59
	Summa kr. 288:59
Debet.	
Ustående skulder	254:80
Kapitalbehållning	33:79 288:59
	Summa kr. 288:59

Vinst- och förlustkonto.

Inkomster.	
Kassakonto	65:95
Tävlingsar	988:—
Uställningar	1,243:50
Utbildningskurser	1,376:—
Tidskriften	940:—
Medlemsavgifter	1,247:50
Medlemsmärken	92:50
Inventarier	50:—
Diverse	2:50 5,999:95
Ustående fordringar den 1 jan. 1930	222:—
	Summa kr. 6,221:95
Utgifter.	
Tävlingar	984:63
Uställningar	1,126:73
Utbildningskurser	988:79
Tidskriften	1,573:65
Medlemsmärken	66:09
Inventarier	39:45
Expenser	913:87
Diverse	167:50 5,460:62
Ustående skulder den 1 jan. 1930	254:80
Notarie Wetterstrand (äldre skulder)	127:43
Kassakonto	*383:10
	Summa kr. 6,221:95

* Därav utstående fordringar den 31 dec. 1930: 265:— kr.
(annonsfordringar m. m. enligt särskild förteckning).

Utgående balanskonto.

	<i>Debet.</i>	
Utestående fordringar	265:—	
Kassakonto	118:10	383:10
		Summa kr. 383:10
	<i>Kredit.</i>	
Kapitalbehållning		383:10
		Summa kr. 383:10

Medlemsmärken.

Behållning från år 1929:		
48 st. à kr. 2:50	120:—	
30 " " 1:—	30:—	150:—
Inköpta under året:		
75 st. à kr. 2:50	217:50	
		Summa kr. 387:50
Avgång under året:		
Försålda 37 st. à kr. 2:50	92:50	
Udelade som pris 4 st. à 2:50	10:—	
Åsatta klubbens hederspris:		
29 st. à kr. 1:—	29:—	131:50
Behållning till år 1931:		
82 st. à kr. 2:50	205:—	
1 " " 1:—	1:—	206:—
		Summa kr. 387:50

Klubbens medlemsantal den 31 dec. 1930.

Hedersledamöter	1
Korresponderande ledamöter	11
Självständiga medlemmar	6
Arbetsstående medlemmar	295
	Summa 313

* Förav 36 st. tillhörande Södertälje och 31 st. tillhörande Norrköpings lokalavdelning.

Sporstugefonden.

	Teknade bidrag	Inbetalda bidrag
Å teckningslista den 18 aug. 1929	230:—	55:—
" " " 13 okt. "	233:—	86:—
" " " 1 dec. "	39:50	39:50
Bidrag den 15 dec. 1929 m. fl.	95:—	60:—
	Summa kr. 597:50	*240:50

* Insett i Akt.-Bol. Göteborgs Bank, sparkassekont nr 1308.

För under året visat förtroende beder styrelsen härmed få framföra sitt tack.
Stockholm i januari 1931.

Skandinavisk schäferhundsutställning i Köpenhamn.

Det har i ett tidigare häfte av tidskriften meddelats, att Dansk Schäferhundklub tagit initiativet till avhållande av skandinaviska utställningar för schäferhundar. Konkurrensen skulle stå mellan de tre klubbarna: Dansk Schäferhundklub, Norsk Schäferhundklub och Svenska Schäferhundklubben. Mellan de tre skandinaviska länderna finnas inga restriktioner i form av karantänbestämmelser etc., utan hundar kunna fritt införas från det ena landet till det andra. Det fordras endast vissa veterinärintyg, som det icke möter någon svårighet att anskaffa. En jämförelse mellan schäferhundarna i dessa tre länder torde vara av särskild betydelse nu, då importen från Tyskland så lång tid varit så gott som avstängd. Det gäller givetvis icke bara att jämföra hundarna och se, vilket land som har de bästa. Det väsentliga i ett sådant arrangement är, att man får ordentlig reda på, vilka hundar som finns i de båda andra länderna, så att man kan planlägga en uppfödning på bredare grunder och med större urval av lämpliga avelshundar än vad hittills varit fallet.

Svenska Schäferhundklubben förklarade sig principiellt överens med tanken och inbjudan har nu inkommit från Dansk Schäferhundklub till en utställning i Köpenhamn under sommaren 1931. Utställningen kommer förmodligen att hållas under senare hälften av augusti, den för svenskarna ätminstone lämpligaste tidpunkten. Tyvärr har Svenska Schäferhundklubben vid denna tidpunkt ännu icke hunnit hålla sin årliga utställning, men Kennelklubbens utställningar i Stockholm och Malmö torde lämna tillräckliga anvisningar på de hundar, vilka kunna förordas som svenska representanter. Det står naturligtvis alla svenska uppfödare fritt att å egna kostnader fara till Köpenhamn och anmäla sina hundar å sagda utställning och ju flera deltagare, desto bättre.

Men om det blir fråga om en officiell svensk representation, vilket är både troligt och önskvärdt, måste ju visst urval ske, eller åtminstone man söka få med våra topphundar. Ett deltagande från Skåne till de schäferhundsägare, som uppnå pris å Kennelklubbens utställning i Malmö, att också deltaga i utställningen i Köpenhamn. Vederbörande ägare bör dock i så fall vara eller bliva medlem av Svenska Schäferhundklubben, då hans deltagande i utställningen annars blir helt enskilt. Kommer han som klubbens medlem, blir deltagandet officiellt.

Ett deltagande från Stockholm och andra orter är naturligtvis under sådana omständigheter också nödvändigt och schäferhundsägare, som äro intresserade av en resa till Köpenhamn med sina hundar torde

i god tid före utställningen ställa sig i förbindelse med Svenska Schäferhundklubbens styrelse, som gärna lämnar önskade upplysningar. Å andra sidan kommer styrelsen i sinom tid att sätta sig i förbindelse med ägarna till sådana hundar, vars deltagande i utställningen kan anses vara särskilt önskvärd.

Vad reskostnaderna beträffar, kunna dessa nedbringas om två eller flera schäferhundsägare slå sig tillsammans således, att endast en av dem får ned och utom sin egen också medtager de andras hundar. Upehållet i Köpenhamn torde icke bliva ruinerande, ty Dansk Schäferhundklub har lovat att skaffa de svenska officiella utställarna gratis logi och mat hos sina medlemmar i Köpenhamn under den tid utställningen pågår. Naturligtvis blir det en fullt kompetent domare och säkert också ett utmärkt arrangement i andra avseenden.

Svenska Schäferhundklubben har föreslagit, att det uppställs ett vandringpris, som de tre klubbarna skulle konkurrera om. Det bör bliva ett verkligt fint pris, till vilket var och en av de tre länderna skulle bidraga med en tredjedel. Till tackande av kostnaderna för den å Sverige fallande tredjedelen efterlösas hägade donatorer, vilka behagade anmäla sig till sekreteraren.

Så snart Svenska Schäferhundklubben erhållit definitivt meddelande från Danmark, att utställningen kommer till stånd på här nämnda grunder, kommer styrelsen att utarbeta ett förslag till organisation av det svenska deltagandet i utställningen. Sedan kommer meddelande härom att utsändas till medlemmarna och hoppas styrelsen, att det blir en värdig och stor svensk representation, som skall försvära våra schäferhundars ära på främmande botten.

Ett annat är kommer den skandinaviska utställningen att förläggas antingen till Oslo eller till Stockholm och det blir då sedan vår tur att återgälda den danska gästfriheten.

E. Skant.

Några ord om hundkultur.

Trots hundens relativt talrika förekomst i vårt land, kan man knappast säga att densamma är populär, åtminstone icke i mera vidsträckt bemärkelse. Frågan om hundens existensberättigande har upprepade gånger varit föremål för intensiv diskussion i tidningspressen, och herrar och damer hundhatare ha genom spaltlånga uttågelsor sökt bevisa att hunden är en smutsig, mask- och bacillspridande, allting förstörande, skällande och glävsande racka, vars utrotande icke

blott skulle borteliminera en stor del av den med tillvaron här på jorden förnåddade otrevnaden, utan även bidra till höjandet av människoläskets hälsa och välbästand m. m. m. Allt blandat och serverat enligt känt, så där ungefär varmtannat är återkommande recept. Att våra lagstiftare, såväl statliga som kommunala, äro av det närmaste samma uppfattning, bevisas bäst genom storleken å det belopp vi årligen ha att erlagga i skatt för var och en av våra slyddslingar.

De tusenden av år som hunden varit nära lierad med människan, vilken han under denna tid gjort övärderliga tjänster, kan man tycka skulle befäst hans ställning och åstadkommit hans upptagande i allmänna medvetandet som den trevliga och i rikt mått begärd värelse han i själva verket är. Han borde följaktligen kunna vinna allas sympatier eller åtminstone tolereras av alla. Så är dock långt ifrån fallet. Vore hunden illa sedd endast av dem som icke kunna fördraga några som helst djur vore saken mera naturlig. Som det nu är visar det sig ofta att många verkliga djurvänner icke känna någon som helst sympati för eller ens kunna fördraga hunden.

Söker man efter orsakerna till den antipati mot hunden, som vid varje tillfälle kommer till synes från såväl den stora allmänhetens som de lagstiftande myndigheternas sida, kan man utan svårighet konstatera att *det är vi hundägare själva* som tack vare vår brist på ansvarskänsla och hänsyn till våra medmänniskor, *håra största skulden till det mindre goda förhållandet*. Dagligen kan man på gator och vägar få bevittna händelser som sannligen icke bidraga till hundens popularitet. Hundslagsmål t. ex. är alltid en obehaglig tillställning, och blir det i ännu högre grad genom att evenemanget ifråga äger rum mitt ibland en mängd promenerande människor. Nu händer detta mycket ofta och endast tack vare resp. ägares araklätthet eller oförmåga att hålla sina hundar under omedelbar kontroll. Ännu större förgärlse åstadkommes genom de löpska tikar man litet emellan kan få se springa omkring, oftast eskorterade av ända till ett tiotal hundar. Att detta är en syn som minst av allt är ägnad att på något sätt förbättra allmänhetens åsikt om hunden, torde var och en inse, och såväl tikens som hundarnas ägare visa här en hart när otrolig brist på ansvarskänsla. Och ingen vill väl påstå att en hund nödvändigtvis behöver lämna efter sig otaliga fläckar på busväggar och ev. även å på gatan stående föremål. Saken förvärras ytterligare därigenom att detta "föremål" många gånger utgöres av en korg med varor, en handväska e. d., och då måste vi väl medge att ägarens (av föremålet) ilska är lika förklarlig som hans med känsla och eftertryck framkastade: "dj—å hundracka". Nåja, uttrycken kunna ju variera något, men ändringen är alltid densamma. Felet är här bara att det i de allra flesta fall är hunden som drabbas av "den stora vreden", då det rätteligen borde vara ägaren. Men att hunden i sin egenskap av *djur* icke kan göras ansvarig för sina handlingar,

är ett förhållande som oftast förbises. Därav följer också att det alltid är hundens popularitet som äventyras genom ovan relativt och andra liknande händelser. Och allmänhetens inställning gent emot hunden måste anses helt naturlig. De ojämförligt flesta ha aldrig haft tillfälle att lära känna hunden annat än genom dennes förekomst i gator och vägar, och att de därigenom samlade erfarenheterna med nå rådande förhållanden icke äro till hundens fördel, säger sig självt. Av erfarenhet vet jag att ett otroligt stort antal hundägare totalt sakna förmåga att ens lära sina djur en så enkel sak som att gå ordentligt i koppel. Och då dessutom minst lika många sakna allt sinne för vad som med ett ord benämnes "hundkultur", så måste man samerligen förvåna sig över att tillståndet icke är ännu värre.

Vad som här erfordras är en effektiv upplysningsverksamhet, i första hand bland hundägarna. Kunde dessa bibringas kämmedom om de elementära grunderna för hundens uppföstran samt vidare läras inse betydelsen av att var och en hülle sin hund så att inget eller minsta möjliga obehag tillfogades individ och samhälle, så skulle också hundens popularitet vara tryggad, och hans tillvaro, åtminstone i många fall, betydligt angenämare. Hur många hundar finns t. ex. ej, som ständigt och jämt få gå koplade, emär ägaren genom felaktig behandling av hunden icke kan få denne till sig då den en gång lössläppts. Och hur många finns icke som även få tillbringa sin tid inombus med att stå bundna, många gånger i en mörk tambur e. d., endast därför att ägaren ej förstärkt att fostra hunden ens så mycket att denne kan tillåtas röra sig fritt inombus.

Har ha våra kynologiska sammanslutningar en uppgift som måste anses vara av minst lika stor betydelse som någon annan. Hundens sak är icke tillgodosedd endast genom anordnande av utställningar och därmed åtföljande premiering för att vederhörande råkar se bra ut. Hunden fordrar också, och det med all rätt, uppföstran, en konsekvent behandling och först och främst förståelse. Därmed vill jag alls icke ha sagt att utställningarna skulle vara ur någon synpunkt omotiverade. Längst därifrån, de äro i stället av utomordentligt stor betydelse för bibehållande av resp. rasers standard. Men det är hundens uppfödande ute "bland folk" som är avgörande för den allmänna Männingen för eller emot denne, och denna slårning är i sin tur avgörande för våra sammanslutningars fram- eller tillbakagång. Championat och 1-sta pris äro högt skattade utmärkelser inom kennelintresserade kretsar. Tyvärr ha dessa utmärkelser icke samma värde för den allmänna opinionen, och de bidraga icke i någon mån att lysa minnen på "hundskattefanatiker" eller andra hundens beackare. Detta kommer däremot hundkulturen att göra — då den kommer.

Arthur Bolin.

En nykomling.

Ovanstående vackra schäferhund »Lord von Wittenberge», S.Z. 390992, har nyligen importerats från Tyskland av herr Henry Ebling, Stockholm.

Av härstämningen att döma bör Lords förutsättningar som avelshund vara de bästa tänkbara, och uppfyller han de på honom ställda förväntningarna i detta hänseende, så kommer denna import att bli av stor betydelse för schäferhundsaveln här i landet.

Söndagen d. 29 mars kl. 19

anordnas å Rest TRE REMMARE (festväningen, ing. från Smålandsgatan) en klubbaffon med diskussion över ämnet »Hundens uppföstran och dressyr». Diskussionen inledes av Polman E. Stöhm och beräknas pågå till kl. 21, varefter följer supé, sång, musik och dans till kl. 2. Priset å supén är 5 kr. (incl. smörgåsbord, varmrätt, pilsner, kaffe och betjäning). Klädsel: vardagsdräkt. Medtag gärna intresserade och bekanta!

Nya hedersledamöter.

Civilassessor S. Wettermark.

På årsmöte d. 18 jan. bestod Svenska Schäferhundklubben att kalla civilassessor S. Wettermark och direktör Elis Hedström till hedersledamöter.

Assessor Wettermark är en av veteranerna inom svensk schäferhundsavel och schäferhundens utbildning som brukshund i Sverige. Han var med på den tid, då detta arbete ingick i den s. k. skyddshundsrörelsen, då man ännu icke skiljde på avelsklubbar och bruksklubbar. En brukshundsklubb kunde då hålla både utställning, tävling och utbildningskurser. Men då flera raser på så sätt sammanfördes trots att de, vad karaktär och egenskaper beträffar, voro rätt olika, kunde då ett planmässigt arbete för varje hundras icke bedrivas.

Med den ständigt växande stammen av schäferhundar i landet blev en ändring av detta förhållande allt mera av behovet påkallad, och den som klarast insåg nödvändigheten därav var assessor Wettermark. På hans initiativ bildades därför Svenska Schäferhundklubben och det var naturligt, att han också valdes till klubbens första ordförande. Som sådan fungerade han under en tid av 4 år och nedlade under sin funktionstid ett stort och intresserat arbete för klubben. Assessor Wettermark kan i år fira sitt 10-årsjubileum som schäferhundsdomare. År 1921 dömde han sin första utställning i Sverige, och har sedan dess tjänstgjort även som tävlingsdomare samt som domare å utställningar i Finland och Norge. Han har genom artiklar i såväl den dagliga pressen som i fackpressen inom och utom landet meddelat sina erfarenheter och synpunkter beträffande rasen. När både schäferhunden som ras och Schäferhundklubben som förening intaga så goda positioner som faktiskt förhållandet är här i landet för närvarande, är detta till stor del tack vare det pionjärarbete assessor Wettermark nedlagt. Han följer ännu med osvikligt intresse allt vad som rör rasen. Nyligen hade han den för varje uppfödare efterlängta glädjen

att se en hund av den egna uppfödningen erövrå första pris i segrarklass å Schäferhundklubbens utställning och det till på köpet första gången den var utställd. Det är säkert icke det sista ordet, assessor Wettermark sagt med hänsyn till schäferhundsaveln i Sverige.

Direktör Elis Hedström.

På personer ha nedlagt ett så stort arbete och visat så stort intresse för schäferhundarna som direktör Hedström. Han förstod, att då det gällde schäferhundar var endast det bästa gott nog. Hundarna i hans stora kennel ha alltid varit familjemedlemmar, uppskattade och omtänkta av alla inom familjekretsen, och har han haft möjlighet att öka raden av sina framstående och vackra hundar med vidare förvärv, har han aldrig skytt måda eller kostnader för att göra detta.

Han har aktivt deltagit i schäferhundsarbetet i många år. Det har knappast funnits en utställning eller tävlan i detta land, där icke någon av direktör Hedströms kända hundar varit med. Otaliga äro de pris- och utmärkelser han vunnit, men bättre är det föredöme han lämnat som schäferhundens verkliga och sanna vän. Han har varit ett gott stöd för alla kynologiska sammanslutningar, enkammerleden för Svenska Schäferhundklubben. Icke minst kan Schäferhundklubben tacka direktör Hedström för de storartade donationer han så ofta gjort för att understötja klubbens arbete genom uppställande av heders- och vandringspris.

Till de båda såhunda kallade hedersledamöterna framföres härmed klubbens varmaste tack för allt, vad de gjort för klubben, samtligt som det uttryckes en förhoppning om, att klubben alltjämt måtte få räkna på deras erfarenhet och intresse.

E. Skaur.